

Sygn. akt : II AKa 250/03

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2003 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Wiesława Gawrońska (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Śpiechowicz SSO del. Wojciech Kopczyński
Protokolant	Ewa Matyjaszczyk

przy udziale Prokuratora Wandy Barańskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2003

sprawy **wnioskodawcy A. B. odszkodowanie**

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 07/04/2003 r. sygn. akt II Ko 3/02

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. G. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.

II AKa 250/03

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2003r. oddalił wniosek **A. B.** o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 118.000 zł z tytułu represjonowania go przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa w 1949r. za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wywodząc, że nie wykazał by rzeczywiście doświadczył on represji, z których wywodził swoje roszczenia.

Od tego wyroku apelację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy A. B. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę wyroku przez przyjęcie, że wnioskodawca nie udowodnił, iż był represjonowany i tymczasowo aresztowany z powodu przynależności do organizacji wojskowych walczących na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego chociaż konsekwentnie utrzymywał on, że był tymczasowo aresztowany z powodu przynależności do Armii Krajowej i doznał z tego powodu krzywd.

W konkluzji apelacji pełnomocnika wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy odszkodowania zgodnie z jego wnioskiem. **j**

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew wywodom apelacji Sąd Okręgowy słusznie uznał, że zeznania wnioskodawcy nie mogą stanowić w niniejszej sprawie niewątpliwego dowodu, iż w okresie od 4 stycznia 1949r. do 8 czerwca 1949r. pozostawał on w tymczasowym aresztowaniu w związku z działalnością niepodległościową prowadzoną w czasie wojny, tj. §1 okresie od marca 1941r. do stycznia 1945 r. Prowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie nie wykazało żadnego pisemnego dowodu potwierdzającego fakt tymczasowego aresztowania wnioskodawcy w 1949r.

Jak wynika z akt Związku (...)w C., wnioskodawca w deklaracji członkowskiej z dnia 20 maja 1991r. w ogóle nie ujawniał represji w postaci tymczasowego aresztowania w 1949r. (kserokopia deklaracji k. 136 akt), w swoim życiorysie z dnia 18 czerwca 1991r. wskazał, że w styczniu 1949r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Urzędu Bezpieczeństwa w R.na okres 3 dni (kserokopia życiorysu 141-142 akt). W zeznaniach złożonych przed Sądem Okręgowym w Łodzi wnioskodawca stwierdził, że pozostawać miał w areszcie tymczasowym od 7 stycznia 1949r. do kwietnia 1949r. - k. 54 akt i dopiero na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Katowicach z dnia 4 grudnia 2003r. zaczął utrzymywać, że pozostawał w areszcie tymczasowym od 3-4 stycznia 1949r. do 18-20 czerwca 1949r., czyli przez 6 miesięcy (k. 156).

Powyższa analiza wskazuje, że wnioskodawca do maja 1991r. w ogóle nie powoływał się na represje w postaci tymczasowego aresztowania w 1949r. z powodu wcześniejszej działalności niepodległościowej, a od tego czasu w różny sposób określał okoliczności jak i okres tego aresztowania. Zauważyć też należy, że wnioskodawca w życiorysie z dnia 18 czerwca 1991r. podał, że doznał zranienia lewego policzka jesienią

1942 r. na skutek pobicia go kijem przez żandarma niemieckiego, zaś w zeznaniach na k. 54 utrzymywał, że rany tej miał doznać w kwietniu 1949r. podczas przesłuchania przez funkcjonariusza Urzędu Bezpieczeństwa.

Te rozbieżności i niejednorodność zeznań wnioskodawcy nakazywały uznać, że budzą one wątpliwości co do ich wiarygodności i nie mogły stanowić podstawy do uznania jego roszczenia za zasadne.

W tej sytuacji podzielić należało pogląd Sądu Okręgowego, że wnioskodawca nie wykazał w sposób niewątpliwy, iż fakt jego tymczasowego aresztowania w 1949r. w ogóle miał miejsce. Skutkować to musiało oddaleniem jego roszczenia i rozstrzygnięcie to Sąd Apelacyjny w pełni zaaprobował.

Z tych więc względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.